

hos os; men det er en fuldstændig Feiltagelse. Det System, vi nu have, er langt ældre; det er, om jeg ikke huffer feil, fra 1815, altsaa snart 100 Aar gammelt. Straffeloven har ikke gjort Andet, end at den har paa en noget ligesom undselig Maade sanktioneret det herskende, det gjældende System. Nei, Systemet er desværre langt ældre. Nu mente det ærede Medlem, at naar vi forlade dette System og, som den ærede Forslagsstiller vil, sætte Straf for Utugtserhvervet i Stedet, komme vi til Noget, der kan føre til grusomme Konsekvenser. At det, som det ærede Medlem derved bemærkede, seldt imidlertid, forekommer det mig, ind under den Sætning, at den, som beviser for Meget, beviser slet ingen Ting. Thi, hvis de Betragtninger vare rigtige, som han fremkom med, maatte Konsekvensen blive den, at man maatte stryge en stor Mængde Paragrafer i Straffeloven. Jeg skal blot pege paa enkelte. Naar Talen er om Paaførelse af Smitte, Omgængelse mod Naturen, Forsørelse o. dsl. hører det jo til den Art Forhold, som Lovgivningen belægger med Straf. Hvis vi skulde være saa bange for at bruge Autoriteterne til at undersøge og forfølge slige Lovovertrædelser, og hvis det skulde føre til de Konsekvenser, at Politiet fik en aldeles forfærdelig Myndighed, maatte man altsaa opheve disse og mange flere Bestemmelser. Nei, jeg tror, det Maleri, som det ærede Medlem gav os, var et Maleri, der slet ikke holder Stik, aldeles ikke, fordi det, som sagt, fører altfor vidt. Det kan meget vel forsvares, naar vi opheve den offentlige Prostitution, at sætte Straf for Utugtserhvervet i Stedet. Det er ikke det Samme, som den ærede Justitsminister sagde, at det var Straf for Utugt mod Bedeslag. Nei, man kan her holde sig til bekjendte Betegnelser i vor Straffelov, nemlig til den erhvervsmæssige Utugt. Det er fra Lovgivningens Standpunkt, fra den almindelige humane Samfundsmorals Standpunkt fuldstændig forsværligt, at Staten siger: Her er en Virksomhed, som i sine Følger er saa ødelæggende for Følkelivet og Samfundstilstanden, at den Virksomhed skal belægges med Straf. Naar det ærede Medlem fra Weile (Falkenstjerne) mente, at enhver Indblanding i Folks private Liv paa det sædelige Omraade var saa forfærdelig, maa jeg gjentage, at det er en Paastand, der er i den Grad stridende mod Virkeligheden, at var den rigtig, maatte den bringe os i en uløselig Konflikt med hele vor Straffelov. Ved at sætte Straf for Utugtserhvervet i Stedet for det, vi nu have, naaes ogsaa det, at vi komme bort fra Politivilkaarligheden. Nu er det Politi-

myndigheden, der tidt ukontrolleret, tidt ubegrændset ordner disse Forhold. Vi sige: Væk med denne Politimyndighed her og lad os faae Dommermyndigheden i Stedet; Loven skal bestemme Overtrædelsens Beskaffenhed, og saa er det den dømmende Myndighed, der staffer Løben Anerkjendelse i det virkelige Liv. — Jeg kan hermed slutte, idet jeg blot maa gjentage, at jeg ser ikke det foreliggende Lovforslags Kjernepunkt i § 2. Jeg ser Lovforslagets Kjernepunkt deri, at den offentlige Prostitution bortfalder.

Falkenstjerne: Det er kun en kort Bemærkning til det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. S. Varren) jeg gjerne vilde have Lov til at gjøre. Jeg tror, det beror paa en Misforstaaelse, naar det ærede Medlem mener, at jeg sagde, at Straffelovens § 180 er Kilden til det nuværende System. Det har jeg ikke sagt, jeg har kun sagt, at Indholdet af denne Paragraf, nemlig det Princip, at man vil straffe Utugt som Erhverv, altid vil føre til det nuværende System, enten i den ene eller den anden Skikkelse. Jeg var ganske vist ikke saa naiv at mene, at Kilden til det nuværende System ikke er ældre end vor nuværende Straffelov, jeg er fuldstændig paa det Rene med, at det er adskillige Aar ældre. Naar det ærede Medlem dernæst mente, at min Udmaling af Følgerne deraf var altfor vidtgaaende og derved Intet beviste, saa tror jeg dog, det ærede Medlem tager meget betydelig feil; og naar han hyderligere mente, at det vilde føre til meget slemme Konsekvenser, at en Mængde Paragrafer i Straffeloven derved maatte stryges, saa vil jeg sige, at der er dog meget betydelig Forskjel paa det, som det ærede Medlem vil have straffet, og det, disse Paragrafer gaa ud paa. Det, som det ærede Medlem vil have straffet, er det Tilfælde, at en Mand og en Kvinde, begge to aldeles frivillig, efter gjensidig Overenskomst drive Utugt med hinanden, leve sammen, eller hvad man nu vil kalde det, naar Manden betaler Kvinden derfor. Det er dette, det ærede Medlem og den ærede Forslagsstiller ville have straffet, medens de Paragrafer i Straffeloven, som det ærede Medlem nævnte, altid gaa ud paa noget Andet, nemlig at der er Vold eller Mindreærighed til Stede, eller ogsaa noget Naturstridigt; det er overhovedet der ganske andre Ting, der bevirke det Strafbare. Men hvad jeg har kaldt et bestemt Indgreb i Privatlivet, er, naar Politi, Straffelov og Straffemyndighed skulle have Lov til at blande sig i, hvad Mand og Kvinde ved frivillig Overenskomst enes om. Det vil